

ZORA

Boris Pasternak

Bil si mi vse, jutranji sij,
potem pa vojna je prihrula
in dolgo dolgo o tebi ni
biló ne duha niti sluha.

Čez mnogo let sem le zaznal,
da me tvoj glas je spet omamil.
Vso noč sem tvojo voljo bral
in se kot iz nezavesti zdramil.

K ljudem si, v množico želim,
v njih iskrost juter dragoceno.
Pripravljen sem, da vse zdrobim
in vse prisilim na koleno.

In že stopnice preletim,
kot da na ulico premrlo
zdaj šele prvikrat hitim
in na cestišče izumrlo.

Povsod prižigajo luči,
pijo čaj, tekajo k tramvajem
in preden droben hip mini,
podobo drugo mesto daje.

Iz snežink, ki se z neba goste,
na vratih metež mreže baja
in vsi, da točni bi bili, hite,
ne da pojedli bi do kraja.

Čutim za njih, za te ljudi,
kot da enak ves njim postajam.
Kot jutro mršim obrvi,
kot sneg topi se, sam se tajam.

Z menoj brezimni so tačas,
zapečkarji, otroci, drevje blago.
Od vseh doživel sem poraz
in v tem le vidim svojo zmago.